

maa jeg henstille. I Landstinget, har man, mig bitterligt, kun et Præcedens; dengang blev en stillet Interpellation ikke tilladt. I Folkethinget er en Adresse engang foreslået, men Formanden nægtede dens Modtagelse; et Par Interpellationer ere blevne stillede, men ikke besvarede. Men hvad enten Thinget nu vil nægte Forslagets Fremme eller nedsætte et Udvalg over samme, holder jeg mig overbevist om, at den Række af Betragtninger, som jeg har tilladt mig at anbefale det høie Thing til Overveielse, ikke vil være spildt, men vil blive tagen under den nøieste Overveielse.

Ung: Naar den ærede Minister og Landstingsmand, der nu havde Ordet, meente, at Adressen seilede i Rjølbandet paa det før Ferien forkastede Endringsforslag til Finantsloven, saa troer jeg dog, at det var mere passende at sammenligne den med hiint lille Anker, der engang reddede Christen den Femte, da han var i Havsnød under Bornholm, og det større sprang; thi jeg troer, at det var dette Adresseforslag, som dræbte Endringsforslaget, hvis Vedtagelse Ministeriet havde erklæret eensbetydende med Finantslovens Forkastelse. Dette Anker blev som bekjendt forghlbt og opbevaret paa Kunstammeret, forsynet med en Indskrift af Thomas Kingo. Den ærede Minister handler ikke saa taknemmeligt med denne Adresse; men jeg skal ikke her beklage mig derover, da Taknemmelighed jo overhovedet ikke hører til de politiske Dyder.

Naar den ærede Minister har udhævet, hvad et andet æret Medlem hiin Aften bemærkede, at den almindelige Politik ikke hører hen under Rigsdagens Kompetence, saa skal jeg give ham fuldkommen Ret, naar der er Tale om at fatte Beslutninger; men med Hensyn til Udtalelser om Landets almindelige Politik troer jeg rigtignok, at Rigsdagen ikke paa nogenomhøist Maade kan lade sig Kompetencen hertil fravriste, og det saa meget mindre, som Regjeringen med en, som det synes mig, altfor stor Beredvillighed har modtaget en almindelig politisk Udtalelse fra en anden

Landdsdeels repræsentative Forsamling, hvilken ifølge denne Landdsdeels Forsatning har langt mindre politiske Rettigheder end vi. Jeg skal i saa Henseende bemærke, at det vistnok ikke med Rye kan siges, at Adressen handler om nogen anden Landdsdeels indre Forhold; thi at tale om Slesvigs Forbindelse med Kongeriget er ikke at indblande sig i Slesvigs særlige Anliggender, da nemlig Slesvigs Forhold til Kongeriget ikke hører til dets særlige Anliggender. Jeg vil ikke erindre om, at allerede i en længst forsvunden Tid, i Mæret 1842, blev der i den jydskke Stændersforsamling talt meget alvorlige Ord om de slesvigiske Anliggender, som hele Nationen hørte med Bifald, og hvorved den Mand, der senere har havt Forsædet her i Thinget, lagde Grundey til sin politiske Betydning og Berømmelse; at en lignende Udtalelse skete i 1846 i den Roeskjidske Stændersforsamling, og det maattet disse Forsamlinger kun vare Provindsforsamlinger, mens denne Forsamling er en Afdeling af Rigsdagen for hele Kongerigets særlige Anliggender; men jeg skal erindre om, at den holsteenske Stændersforsamling, som var den, jeg nys sigtede til, i en ganske anden Grad har udtalt sig baade om Rigets almindelige og om Slesvigs særlige Anliggender, end det nogenstunde kunde falde Rigsdagen eller nogen af dennes Medlemmer ind; og ligeoverfor en saadan Imødekommen fra Regjeringens Side ved at forhandle Rigets almindelige Anliggender med en Provindsforsamling troer jeg, at denne Forsamling maa føle en naturlig Drift til ogsaa at tale et Ord med, da det ellers let vilde kunne see ud, som om den var sunket ned til at blive et stort Amtsraad, og som om Lyngdepunktet for Monarkiets fælles Anliggender var idetmindste deeltvis gledet over til Skehoe. — Naar den ærede Minister har sagt, at Hs. Excellence Konseilspræsidenten ikke kunde møde her i Forsamlingen, saa vil jeg tilstaa, at jeg for mit Vedkommende meget vil savne hans Nærværelse, naar Adressen, som jeg haaber, her kommer under endelig Forhandling, da det er mig en modbyggelig